

Kopie

Afgeleverd aan: mr. |

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van
inwendige aard

Arrestnummer c/ 953 / 2018
Repertoriumnummer 2018 / 3320
Datum van uitspraak 26 september 2018
Rotnummer 2015/CO/323
Notienummer parket-generaal

Waarinspectie
Urbanisatie
OS

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4 (voorheen kamer 12)
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001236343-0001-0032-01-01-1

2015/PGA/1369 – 2015/VJ11/347

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

1. DE WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST,

van wie de kantoren gevestigd zijn te 1210 Brussel, Koning Albert II-
laan 19, bus 22,

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. Johan Claes, advocaat bij de balie van
Antwerpen

**2. HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN DE
GEMEENTE I**

met adres te

eiser tot herstel

afwezig

tegen

1309

1.1

met maatschappelijke zetel te
met ondernemingsnummer

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. Sanne Schepers loco mr. Reiner Tijs,
beiden advocaat bij de balie van Antwerpen

310 2.

geboren te
hoteldirecteur, wonende te
van Nederlandse nationaliteit,
woonstkeuze doende op het kantoor van zijn raadsman, mr. Tom Swerts, advocaat te 2800 Mechelen, Antwerpsesteenweg 16-18,

beklaagde

aanwezig en bijgestaan door mr. Tom Swerts, advocaat bij de balie van Turnhout

1. Ten laste gelegde feiten

Te l

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf uitmaakt is:

ligging:

wijk, nummer van het kadaster, oppervlakte en aard:

-
-
-

eigenaars: | , met maatschappelijke zetel te :

| en met ondernemingsnummer | en

| , geboren te | op |

wonende te :

- krachtens een akte van oprichting met inbreng op 11 juni 1987 en recht van opstal op 9 juli 1987 voor notaris | te :

A.

de eerste en de tweede

PAGE 01-00001236343-0003-0032-01-01-4

namelijk:

I. tussen 3 december 2010 en 3 december 2012

chalet

II. tussen 3 oktober 2012 en 3 december 2012

chalet

III. tussen 3 juni 2011 en 3 december 2012

chalet

IV. tussen 12 november 2012 en 3 december 2012

chalet 86, woning 0/1

V. tussen 3 augustus 2012 en 3 december 2012

chalet

VI. tussen 1 maart 2012 en 3 december 2012

chalet

VII. tussen 3 november 2012 en 3 december 2012

chalet

VIII. tussen 1 juli 2011 en 3 december 2012

chalet

C.

de eerste en de tweede

Bij inbreuk op artikel 17 van het decreet d.d. 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, zoals gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006, als verhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon, als persoon die het goed ter beschikking stelt met het oog op bewoning, hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon of als eventuele onderverhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon, een kamerwoning of een kamer die niet voldoet aan de vereisten van artikelen 4, 6 en 7 van hoger vernoemd decreet, te hebben verhuurd, te huur gesteld of te hebben ter beschikking gesteld, thans strafbaar gesteld door artikel 20 §1 al. 1 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode

namelijk:

I. tussen, 1 april 2012 en 3 december 2012

chalet

II. tussen, 1 maart 2012 en 3 december 2012

chalet

III. tussen, 1 januari 2012 en 3 december 2012

chalet

IV. tussen, 1 januari 2012 en 3 december 2012

chalet

V. tussen, 1 mei 2012 en 3 december 2012

chalet

VI. tussen, 1 mei 2012 en 3 december 2012

chalet

VII. tussen, 1 mei 2012 en 3 december 2012

chalet:

VIII. tussen, 1 mei 2012 en 3 december 2012

chalet:

IX. tussen, 26 juni 2012 en 3 december 2012

chalet:

X. tussen, 26 mei 2012 en 3 december 2012

chalet:

XI. tussen, 26 september 2011 en 3 december 2012

chalet:

XII. tussen, 26 augustus 2012 en 3 december 2012

chalet:

XIII. Op 3 december 2012

chalet:

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42, 3° en 43 bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 45.628 euro zijnde de op grond van de wecrhouden feiten geraamde opbrengst van de vervolgte misdrijven en waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag);

Berekening:

- 24 maanden x 500 euro = 12.000 euro
- 2 maanden x 100 euro = 200 euro
- 18 maanden x 360 euro = 6.480 euro
- 3 weken x 80 euro = 240 euro

- 4 maanden x 400 euro = 1.600 euro
- 40 weken x 90 euro = 3.600 euro
- 4 weken x 70 euro = 280 euro
- 75 weken x 70 euro = 5.250 euro
- 8 maanden x 302 euro = 2.416 euro
- 9 maanden x 302 euro = 2.718 euro
- 11 maanden x 302 euro = 3.322 euro
- 11 maanden x 302 euro = 3.322 euro
- 7 maanden x 150 euro = 1.050 euro
- 7 maanden x 150 euro = 1.050 euro
- 7 maanden x 150 euro = 1.050 euro
- 7 maanden x 150 euro = 1.050 euro

De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor van
op : met ref. :

2. Bestreden beslissing

Er werd hoger beroep ingesteld:

- op 11 februari 2015 door de eiser tot herstel HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN DE GEMEENTE | opzichtsens alle beschikkingen hem betreffende
- op 11 februari 2015 door het OPENBAAR MINISTERIE wat betreft de beschikkingen op strafgebied

tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen op 3 februari 2015 door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout, kamer TC3, waarbij beslist werd:

Verleent akte aan DE WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST en HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN DE GEMEENTE | van hun stelling als eiser tot herstel tegen beklagden.

Alvorens verder recht te doen omtrent de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de diverse vorderingen, stellen aan als gerechtsdeskundige, architect ,
, tel: | mail: | , met volgende
opdracht:

"No partijen en hun raadslieden te hebben opgeroepen volgens de in de wet gestelde bepalingen.

Zich ter plaatse te begeven te .

Na kennisname van het volledig strafdossier en de stukken welke hem door partijen zullen bezorgd worden,

op tegensprekelijke wijze,

een feitelijke beschrijving te geven van de beweerdelijke 45 constructies zich bevindend op de perceelnummers .

*en
gelegen op het domein van . ; inzonderheid de aard
van deze constructies te beschrijven met vermelding of deze constructies, technisch gezien, al
dan niet mobiel-verplaatsbaar zijn of hiertoe in tact kunnen gesteld worden wegens hiertoe
noodzakelijke en aanwezige infrastructuur aan deze constructies.*

Verder te antwoorden op alle nuttige vragen van partijen terzake.

Van zijn bevindingen een beredeneerd verslag op te stellen, aan de voet ervan onder eed te bevestigen en neer te leggen ter griffie van deze Rechtbank binnen de drie maanden na zijn aanstelling."

Stelt de zaak verder vast ter openbare zitting van de Kamer TC3 van dinsdag 2 juni 2015 te 09.00 uur, Zaal A, Gerechtsgebouw "Het Kasteel", Kasteelplein 1 te Turnhout uitsluitend voor controle van de neerlegging van het deskundig verslag.

Houdt de kosten aan.

3. Rechtspleging voor het hof

3.1.

Bij het arrest, op tegenspraak gewezen door het hof van beroep Antwerpen, kamer 12, op 2 september 2015 werd als volgt beslist enkel met betrekking tot de vraag of het door de eerste rechter bevolen deskundigenonderzoek al dan niet bevestigd dient te worden:

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Het bestreden vonnis wijzigend;

Zegt voor recht dat het in de huidige stand van het geding niet opportuun, noch noodzakelijk is om een deskundigenonderzoek te bevelen;

Trekt de zaak naar zich overeenkomstig art. 215 Sv., en heropent de debatten op de zitting van de 12de kamer van dit hof van 28 oktober 2015 om 10 uur, teneinde de grond van de zaak te behandelen;

De kosten

Houdt de uitspraak over de kosten aan.

3.2.

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 27 juni 2018.

Gelet op de gewijzigde samenstelling van de zetel van het hof werd de zaak in zijn geheel hernomen op de terechtzitting van 27 juni 2018.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de eiser tot herstel de wooninspecteur in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd,
- de beklagde in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd,

- de beklaagde | (afgekort |) in haar middelen van verdediging, ontwikkeld door haar raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

De eiser tot herstel het college van burgemeester en schepenen van de gemeente | Is niet verschenen op de terechtzitting van 27 juni 2018 en de zaak werd te zijnen opzichte bij verstek behandeld.

4. Verjaring

De feiten van de tenlasteleggingen A., B. en C., die onderling niet gescheiden zijn door een verjaringstermijn, zijn in hoofde van beklaagden de opeenvolgende en voorgezette uitvoering van éénzelfde misdadig opzet, zodat deze feiten – in de mate dat zij bewezen worden geacht – één strafbare gedraging opleveren en de verjaring van de strafvordering voor al deze feiten samen slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, tussen 27 november 2007 en 9 april 2013 (feit A).

Het oprichten van een constructie zonder voorafgaande omgevingsvergunning is een aflopend misdrijf dat voltrokken is van zodra de constructie afgewerkt is.

Wanneer de misdrijven zich in een tijd situeren binnen een bepaalde periode zonder nadere precisering, houdt dit in dat de feiten die daarvan het voorwerp zijn, gepleegd werden op elke ogenblik binnen die periode. Het hof dient aldus zo nauwkeurig mogelijk het laatst gepleegde feit te bepalen. Op 25 september 2012 werd vastgesteld dat chalet nr. | nog in oprichting was. Bij verhoor op 15 december 2012 bevestigde beklaagde | dat er inmiddels op perceel | een stacaravan werd opgericht (zie kaft 1 stuk 654).

Derhalve acht het hof het gepast de tijdsperiode voor het feit sub A. aan te passen als volgt: "*Tussen 27 november 2007 en 16 december 2012, de feiten de voortdurende en opeenvolgende uiting van éénzelfde opzet zijnde, het laatst gepleegde feit zijnde op 15 december 2012*".

Een daad van stuiting is verricht op 17 mei 2017, zijnde het proces-verbaal van de terechtzitting voor het hof, zodat de verjaring van de strafvordering in hoofde van beide beklaagden nog niet is ingetreden.

5. Voorafgaand: wetswijzigingen sinds de feiten en de blijvende stafbaarheid

Conform de nota van het Openbaar Ministerie neergelegd ter zitting op 27 juni 2018 stelt het hof vast dat volgende wetswijzigingen sinds de feiten zijn doorgevoerd:

1. De door het decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (B.S. 23 oktober 2014) bepaalde wijzigingen aan het vergunningsluik van de VCRO zijn in werking getreden op 23 februari 2017 (zie artikel 397 van voormeld decreet zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 3 februari 2017 houdende de nadere regels tot implementatie van de omgevingsvergunning (B.S. 9 februari 2017).

Door artikel 296 van voormeld decreet van 25 april 2014 worden in artikel 4.2.1. VCRO de woorden "voorafgaande stedenbouwkundige vergunning" vervangen door de woorden "voorafgaande omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen".

2. Artikel 145 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning (B.S. 27 augustus 2014) bepaalt dat dit in werking zou treden één jaar na de datum van goedkeuring van het besluit van de Vlaamse Regering waarmee de datum van de Inwerkingtreding van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning wordt vastgelegd. Dit betekent dat dit decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning normaal gezien in werking zou zijn getreden op 23 februari 2018.

Echter ingevolge artikel 51 van het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de handhaving van de ruimtelijke ordening en tot wijziging en opheffing van diverse besluiten van 9 februari 2018 (B.S. 28 februari 2018), is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, met uitzondering van artikel 145, tweede lid, in werking getreden op 1 maart 2018.

3. Het nieuwe artikel 6.2.1 van de VCRO houdt thans de strafbepalingen in en luidt met betrekking tot onderhavige zaak als volgt:

"De hierna volgende handelingen en omissies worden stedenbouwkundige misdrijven genoemd, en worden bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van deze straffen alleen:

1° het uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, of het verder uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning;

7° het als eigenaar toestaan of aanvaarden dat de een van de misdrijven, vermeld in punt 1° tot en met 6°, worden gepleegd;"

4. De feiten waarvoor beklaagden vervolgd worden maken een inbreuk uit op de artikelen 4.2.1.1° a) ("*1° de hiernavolgende bouwwerken verrichten, met uitzondering van onderhoudswerken: a) het optrekken of plaatsen van constructies*") en 6.2.1.7° ("*het als eigenaar toestaan of aanvaarden dat een van de misdrijven, vermeld onder punt 1° tot en met 6° worden gepleegd*") van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Deze feiten zijn strafbaar gebleven, weliswaar thans op grond van artikel 6.2.1.lid 1.1° en 7° VCRO (voorheen 6.1.1.lid 1.1° en 3° VCRO) ingevolge het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning en de strafmaat is eveneens hetzelfde gebleven.

5. Gezien de opheffing van het decreet van 4 februari 1997 houdende kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers bij artikel 34 van het decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft (B.S. 1 augustus 2013), in werking getreden op 11 augustus 2013, dienen de feiten der tenlastelegging sub C. thans als volgt omschreven te worden:

"bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 5, 6, 15, 20 §1, 20bis en 20ter van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, zoals gewijzigd door de decreten van 19 maart 2004, 7 mei 2004, 7 juli 2006, 21 november 2008, 29 april 2011 en 29 maart 2013 als verhuurder, eventuele onderverhuurder of diegene die de woning ter beschikking stelt een woning of een specifieke woonvorm als vermeld in artikel 5 §3, eerste lid die niet voldoet aan de vereisten en normen vastgesteld met toepassing van artikel 5, rechtstreeks of via tussenpersoon hetzij te hebben verhuurd, hetzij te huur of ter beschikking te hebben gesteld met het oog op bewoning, namelijk de hierna vermelde kamers in de chalets nr. ..., nr. ..., nr. ... ; en nr. ... gelegen te ..."

De feiten sub B. en C. feiten zijn strafbaar gebleven op grond van het nieuwe artikel 20 §1 van het decreet houdende de Vlaamse Wooncode maar de strafmaat is gewijzigd en luidt thans als volgt:

“Als een woning of een specifieke woonvorm als vermeld in art. 5 §3, eerste lid, niet voldoet aan de vereisten en normen vastgesteld ... wordt de verhuurder, de eventuele onderverhuurder of diegene die de woning ter beschikking stelt, gestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 500 euro tot 25.000 euro, of met één van die straffen alleen.”

De huidige strafmaat is milder zodat op grond van art. 2 al. 2 Sw. de huidige strafbepaling van toepassing is.

6. Motivering ten gronde

6.1. Voorafgaandelijk

1. | werd opgericht op 12 januari 1976 specifiek met als doel de uitbating van een hotel en een kampeerterrein gelegen te |

Het chaletpark is volgens het gewestplan : gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie, goedgekeurd bij KB van 30 september 1977, zijnde een niet kwetsbaar gebied.

Art. 16 van het koninklijk besluit betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen van 28 december 1972 bepaalt over de recreatiegebieden het volgende:

“5.0. De recreatiegebieden zijn bestemd voor het aanbrengen van recreatieve en toeristische accommodatie, al dan niet met inbegrip van de verblijfsaccommodatie. In deze gebieden kunnen de handelingen en werken aan beperkingen worden onderworpen ten einde het recreatief karakter van de gebieden te bewaren.

5.1. De gebieden voor dagrecreatie ...

5.2. De gebieden voor dag- en verblijfsrecreatie zijn bestemd voor de recreatieve en toeristische accommodatie alsmede de verblijfsaccommodatie met inbegrip van de

kampeerterreinen, de gegroepeerde chalets, de kampeerverblijfparken en de weekendverblijfparken."

Middels het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juli 2002 werd het Gewestelijk Ruimtelijk Uitvoeringsplan terrein voor openluchtrecreatieve verblijven vastgesteld. Dit Ruimtelijk Uitvoeringsplan paste de planologische voorschriften aan van het gebied en creëerde een "gebied voor openluchtrecreatieve verblijven met gemeenschappelijke voorzieningen" en "zone voor toeristische kampeerplaatsen".

Dit Gewestelijk RUP bepaalt in art. 1:

"Gebied voor openluchtrecreatieve bedrijven met gemeenschappelijke voorzieningen

1.1. Bestemming

Het gebied is uitsluitend bestemd voor de oprichting en uitbating van terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven zoals bedoeld in de wetgeving over het statuut van de openluchtrecreatieve verblijven. De gemeenschappelijke voorzieningen ondersteunen de recreatieve doeleinden van het terrein.

Onder openluchtrecreatief verblijf wordt verstaan:

- 1. tent, caravan, mobilhome, kampeerauto, woonauto en iedere andere verblijfsvorm die niet onderworpen is om als vaste woonplaats te dienen of niet als dusdanig wordt gebruikt en waarvoor geen vergunning vereist is overeenkomstig de wetgeving over de stedenbouwkundige vergunningen*
- 2. chalet, bungalow, huisje, paviljoen of iedere andere verblijfsvorm die niet onderworpen is om als vaste woonplaats te dienen of niet als dusdanig wordt gebruikt en waarvoor een vergunning is vereist overeenkomstig de wetgeving over de stedenbouwkundige vergunningen".*

In dit Gewestelijk RUP wordt bij het openluchtrecreatief verblijf een duidelijk onderscheid gemaakt tussen de stedenbouwkundige vergunningsplichtige en niet vergunningsplichtige constructies.

In uitvoering van het Gewestelijk RUP werd een gemeentelijk RUP B 6 Fauwater opgesteld waarbij verdere planvoorschriften voor de site werden opgelegd.

De chalets die voorwerp uitmaken van de feiten sub A. bevinden zich in de zone voor openluchtrecreatieve verblijven met gemeenschappelijke voorzieningen.

Art. 1 bepaalt onder meer dat:

“Openluchtrecreatieve verblijven: Elke kampeerplaats voor openluchtrecreatieve verblijven dient minimaal 80 m² te bedragen en mag niet worden verhard. Een openluchtrecreatief verblijf mag maximaal 40 % van de kampeerplaats bezeten. In ieder geval bedraagt de maximale bezetting (inclusief voortent) 48 m². Voor een kampeerplaats in een kampeerweide kan van deze oppervlaktes worden afgeweken.

De ruimte tussen twee kampeerplaatsen mag afgebakend worden door streekeigen beplanting. Als afsluiting tussen twee kampeerplaatsen mag in geen geval worden gebruikt: houten panelen, afsluitingen in betonpanelen, hekwerken en poorten of panelen, roosters ... uit andere materialen.”

2. In de loop van de jaren werden aan beklaagden diverse stedenbouwkundige vergunningen en regularisaties verleend voor het bouwen van diverse constructies op het terrein.

De stedenbouwkundige vergunning van 18 mei 2005 was belangrijk en had betrekking op de regularisatie van chalets, tennisveld, talud, opslagruimtes, luifels, werfkeet, sanitaire ruimtes. In deze vergunningsaanvraag werd melding gemaakt van een aantal “mobiele constructies” waarvan beklaagden van oordeel waren dat zij niet vergunningsplichtig waren.

Op 20 februari 2017 werd andermaal een nieuwe stedenbouwkundige vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente I

Er werden eveneens op het terrein verscheidene keren stakingsbevelen uitgesproken conform art 6.1.47 VCRO.

3. Aan I werd een exploitatievergunning overeenkomstig het decreet van 10 juli 2008 betreffende het toeristisch logies verleend dewelke echter op 26 april 2013 werd ingetrokken door de bevoegde Vlaamse Minister ingevolge niet conformiteit met de regels inzake het logiesdecreet. Hiertegen werd hoger beroep ingesteld doch deze procedure is nog hangende voor de Raad van State.

Op 4 juni 2014 werd aan de I door het Departement Internationaal Vlaanderen een nieuwe exploitatievergunning verleend (stuk 6 bundel beklaagden), weliswaar niet voor

het hele terrein. De 41 verblijven waarop op dat ogenblik een stakingsbevel rustte, werden niet opgenomen in de exploitatievergunning.

Inmiddels werden deze stakingsbevelen opgeheven ingevolge het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout (stuk 16 bundel beklagde).

Op 2 december 2015 werd dan een exploitatievergunning verleend voor het hele terrein en werd de vorige exploitatievergunning van 4 juni 2014 opgeheven.

6.2. Op strafrechtelijk gebied

6.2.1. De feiten sub A.: inbreuk op het VCRO: het oprichten van 45 constructies zonder stedenbouwkundige vergunning

Na onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklagden aan het hen ten laste gelegde feit A. zoals hiervoor aangepast wat betreft de tijdsperiode bewezen.

De constructies zijn gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie, zijnde een niet kwetsbaar gebied. De oprichting van een constructie zonder vergunning is nog steeds strafbaar, ook in een niet kwetsbaar gebied.

1. Beklaagden houden voor dat de door hen opgerichte caravans verplaatsbare constructies zijn, ongeacht of dit een rijcaravan is dan wel een stacaravan, verwijzend naar de regularisatieprocedure 2004-2005 waarbij de gemeente erkende dat deze caravans mobiele verblijven waren en aldus niet vergunningsplichtig (zie inventaris opgesteld op 18 mei 2005 p. 21 tot en met 24).

Het hof houdt geen rekening met deze lijst vermits die dateert van voor de oprichting van de 45 constructies die het voorwerp uitmaken van tenlastelegging A. De bewering dat de huidige constructies soortgelijk zijn aan deze “ ” en aldus als mobiel moeten worden gekwalificeerd, is een loutere bewering. Het hof verwijst naar het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 29 april 2013 die duidelijk vaststelde aan de hand van de foto's gevoegd aan het regularisatiedossier van 18 mei 2015 dat deze kwetsieuze constructies verschillend zijn van deze opgericht ten tijde van de vergunning van 18 mei 2005 (stuk 837 strafdossier).

Immers, art. 4.1.1.3° VCRO (in voege getreden sinds 1 september 2009) omschrijft duidelijk wat onder constructie dient te worden verstaan:

“een gebouw, een bouwwerk, een vaste inrichting, een verharding, een publiciteitsinrichting of uithangbord, al dan niet bestaande uit duurzame materialen, in de grond ingebouwd, aan de grond bevestigd of op de grond steunend omwille van de stabiliteit, en bestemd om ter plaatse te blijven staan of liggen, ook al kan het goed uit elkaar genomen worden, verplaatst worden, of is het goed volledig ondergronds;”.

Uit het proces-verbaal van 17 november 2012 blijkt duidelijk dat de chalets bestemd waren om ter plaatse te blijven staan aangezien deze werden voorzien van een vast terras, de wielen werden ingegraven of ingebetonneerd, er vaste trapjes en opstapjes waren voorzien aan de inkomdeur om de chalet te betreden, er afdakjes en bijgebouwtjes werden tegen gebouwd (stukken 559 tot 568 strafdossier met fotodossier in bijlage). Alle constructies waren ook aangesloten aan permanente nutsvoorzieningen (zoals elektriciteit, gas, water en riolering en hebben een kabel/internetverbinding). Overigens, sedert de oprichting bevinden deze constructies zich nog steeds op dezelfde locatie, hetgeen aantoont dat deze constructies bestemd waren om ter plaatse te blijven staan. Bijkomend verwijst het hof naar het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 29 april 2013, die aan de hand van de ter beschikking gestelde gegevens eveneens besloot dat deze constructies, ook al waren ze verplaatsbaar, duidelijk bedoeld waren om ter plaatse te blijven staan.

Gelet op de duidelijke bewoordingen van art. 4.1.1.3° VCRO wat onder constructies dient te worden verstaan, houden beklagden dan ook ten onrechte voor dat het voor de rechtsonderhorige onduidelijk zou zijn wat nu al dan niet vergunningsplichtig is zodat de rechtszekerheid niet in het gedrang komt.

In bijlage 7 aan dit proces-verbaal werden de constructies weliswaar aangeduid als een *mobiele* stacaravan waaruit beklagden menen te moeten afleiden dat voor deze constructies geen vergunning moest worden aangevraagd (kaft 1 stuk534).

De stedenbouwkundige ambtenaar maakte een overzicht van de vergunningstoestand op het terrein op basis van de eerder verleende vergunningen. De constructies waarvoor geen vergunning werd aangevraagd, werden in de lijst opgenomen als “mobiele stacaravan” vermits beklagden van oordeel waren dat deze constructies niet vergunningsplichtig waren.

Hieruit kan niet afgeleid worden dat de stedenbouwkundige ambtenaar deze constructies beschouwde als “mobiele” constructies. Immers, het tegendeel blijkt uit het proces-verbaal

zelf van 17 november 2012 waarbij de stedenbouwkundige ambtenaar duidelijk vaststelde "dat het visueel meteen duidelijk is dat het om vaste, niet verplaatsbare constructies handelt".

Overigens herhaalt het hof dat het niet relevant is of deze constructies al dan niet mobiel zijn en aldus verplaatsbaar, maar wel dient in concreto te worden onderzocht of de constructies bedoeld waren om ter plaatse te blijven staan, hetgeen op basis van de hoger opgesomde objectieve gegevens wel is aangetoond.

Het verwijzen van beklaagden naar het standpunt van | (zijnde de beroepsvereniging) dat stacaravans verplaatsbaar zijn, is dan ook irrelevant.

Ook het feit dat aan | een exploitatievergunning werd verleend door het DIV (Departement International Vlaanderen), doet geen afbreuk aan de stedenbouwkundige verplichtingen die beklaagden bij het oprichten van dergelijke constructies moeten naleven.

2. Beklaagden verwijzen ten onrechte naar het vroegere art. 99 §1, 5°, c DRO, thans art. 4.2.1.5° c VCRO, dat voorziet in een vergunningsplicht voor het gewoonlijk gebruik van de grond voor *het plaatsen van één of meer verplaatsbare constructies* die voor bewoning kunnen worden gebruikt met uitzondering van het kamperen op een vergund of van vergunning vrijgesteld openluchtrecreatief terrein in de zin van het decreet van 10 juli 2008 betreffende de toeristische logies.

Dit artikel van gewoonlijk gebruik is niet van toepassing aangezien de kwestieuze chalets/stacaravans niet verplaatst kunnen worden maar in de grond verankerd werden met de bedoeling om ter plaatse te blijven staan, zoals reeds hierboven werd uiteengezet.

3. Het gegeven dat achteraf de toestand werd geregulariseerd heft in hoofde van beklaagden de strafbaarheid niet op.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente | : verieende op 20 februari 2017 andermaal een stedenbouwkundige vergunning (thans omgevingsvergunning) met betrekking tot:

- de inrichting van de bufferzone aan de straat voor de tennisvelden na afbraak van de betonverharding

- de afbraak van alle niet vergunde tijdelijke opslagruimten voor afval en bouwmaterialen op het containerpark en van het filterhuis en bijhorende verhardingen
- de bouw van een nieuwe opslagruimte in strook 1
- de herinrichting van deelstrook 4.1. van het RUP (parkeerplaatsen en groenaanleg)
- het wegnemen van 1 van de 2 inritten en de aanpassing van de verharding van de inrit van de buurtweg.

Dat achteraf is gebleken dat beklagden deze werken uitgevoerd hebben conform deze vergunning en dat de chalets qua afmetingen opgericht werden conform de hoger geciteerde richtlijnen van het RUP, doet geen afbreuk aan het gegeven dat beklagden alvorens deze constructies te plaatsen, nagelaten hebben om een stedenbouwkundige vergunning (thans omgevingsvergunning) aan te vragen.

Dat achteraf de stedenbouwkundige inspecteur bij schrijven van 16 januari 2018 meedeelde dat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden, heft eveneens de strafbaarheid van de feiten niet op.

4. Beklagden beroepen zich op het besluit van 16 juli 2010 houdende vrijstelling van stedenbouwkundige vergunning hetwelk gewijzigd werd op 17 januari 2014 en voorziet in art. 8.4 waarin werd bepaald dat in welbepaalde gevallen een vrijstelling geldt van vergunning voor het plaatsen van een mobiel openluchtrecreatief verblijf op een vergund openluchtrecreatief domein, ook al is het bestemd om ter plaatse te blijven staan.

Doordat beklagden verwijzen naar deze nieuwe vrijstelling die van toepassing werd verklaard in februari 2014, erkennen beklagden dat de kwestieuze stacaravans die opgericht werden voor deze datum vergunningsplichtig waren.

Bovendien vindt het principe van de retroactieve toepassing van de mildere strafwet op grond van art. 2 Sw. geen toepassing als een uitvoeringsbesluit werd gewijzigd ter uitvoering van dezelfde wet zonder dat de strafwet zelf werd gewijzigd. In dit geval blijven de feiten die ingevolge het vroegere besluit strafbaar waren ten tijde waarop ze werden gepleegd strafbaar, zelfs als ze ingevolge het latere besluit, genomen ter uitvoering van dezelfde wet die niet gewijzigd werd ten tijde van de uitspraak, geen strafbaar feit meer uitmaken (vgl. Cass. 17 oktober 2017, nr. P.16.0854.N).

De strafbepaling is ongewijzigd gebleven en de wijziging van een uitvoeringsbesluit, dat door zijn aard tijdelijk en veranderlijk is, doet hieraan geen afbreuk.

5. Uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat | | er mee instemde dat deze constructies zonder vergunning werden opgericht op deze percelen.

De | | heeft nadien een regularisatieaanvraag ingediend en op 20 februari 2017 werd er een regularisatievergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente | |

6.2.2. De feiten sub B. en C.: inbreuk op het Woondecreet

Na onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagden aan het hen ten laste gelegde feiten B. en C. zoals hiervoor geactualiseerd niet bewezen.

De kwestieuze chalets die het voorwerp uitmaken van de feiten sub B. en C. zijn inmiddels vergunde constructies die volgens de wooninspecteur “op duurzame wijze” bewoond worden zodat de reglementering van de Vlaamse Wooncode volgens de wooninspecteur van toepassing is op deze verblijven.

Een woning wordt door art. 2,31° van de Vlaamse Wooncode bepaald als volgt:
“elk onroerend goed of deel ervan dat hoofdzakelijk bestemd is voor de huisvesting voor een gezin of een alleenstaande.”

Een gezin wordt in art. 2.8° van de Vlaamse Wooncode gedefinieerd als:

“meerdere personen die op duurzame wijze in dezelfde woning samenwonen en daar hun hoofdverblijfplaats hebben.”

Onder hoofdverblijfplaats wordt verstaan in art. 2 §1, 10° van de Vlaamse Wooncode:

“de woning waar een gezin of een alleenstaande effectief en gewoonlijk verblijft.”

Het begrip woning verwijst dan ook uitdrukkelijk naar een onroerende constructie. De kwestieuze chalets (stacaravans) zijn geïmmobiliseerd doordat ze verankerd zijn in de grond en aangesloten zijn op de nutsvoorzieningen.

Dit impliceert dat derhalve op deze verblijven de Vlaamse Wooncode van toepassing is, weliswaar wanneer aangetoond is aan de hand van de gegevens van het strafdossier dat de kwestieuze chalets bewoond worden door personen (een gezin of een alleenstaande) die daar *effectief en gewoonlijk* verblijven.

De Vlaamse Wooncode definieert niet wat onder “op duurzame wijze” of “gewoonlijk verblijf” dient te worden verstaan, zodat deze begrippen in hun dagdagelijkse betekenis dienen te worden geïnterpreteerd.

Om dit te beoordelen dient in concreto onderzocht te worden of op het vergund openluchtrecreatief domein “in zijn geheel” sprake is dat het merendeel van de bewoners van de vergunde chalets/kamers “op duurzame wijze” aldaar verblijven en hun hoofdverblijfplaats daar hebben gevestigd.

Het hof verwijst naar het proces-verbaal van 19 december 2012 waarbij de verbalisanten een overzicht opstelden van de verblijfperiode van de bewoners van 91 chalets aan welke huurprijs per week/per maand (kaft 1 stuk 65 tot 72).

Volgens de wooninspectie zou er slechts sprake zijn van een permanente bewoning in 8 chalets hetgeen nog geen 8 % uitmaakt van het aantal chalets. In de overige 83 chalets is er volgens de Wooninspectie geen permanente bewoning aanwezig en werden de chalets aldus voor louter recreatieve bewoning gebruikt. Dit stemt overigens overeen met het gegeven dat de [redacted] op het ogenblik van de feiten beschikte over een exploitatievergunning in de zin van het Logiesdecreet van 10 juli 2008 (thans het decreet van 5 februari 2016 houdende toeristische logies) die op 1 februari 2013 weliswaar werd ingetrokken doch op 4 juni 2014 opnieuw werd verleend voor 75 openluchtrecreatieve verblijven en op 2 december 2015 voor alle inmiddels 116 openluchtrecreatieve verblijven op het terrein.

Aan de hand van de concrete gegevens in het strafdossier onderzoekt het hof of in deze 8 chalets er sprake is van een permanente bewoning.

Het voorwerp van de tenlastelegging B. heeft betrekking op 4 chalets.

De chalets [redacted] en [redacted] (feiten B.II, B.IV, B.V, B.VI, B.VII en B.VIII) werden bewoond door Poolse werknemers die tijdelijk in deze chalets verbleven ingevolge hun tewerkstelling:

- chalet [redacted] werd bewoond door [redacted] met haar vriend en zoontje. De bewoonster [redacted] verklaarde deze chalet te bewonen sinds juni 2012 en haar vriend

- sinds maart (zie verklaring stuk 157). Zij zouden aldaar verblijven totdat haar tewerkstelling bij _____ in februari 2013 zou beëindigd zijn.
- chalet _____ bestaat uit 2 woningen: woning 0/1 werd bewoond door _____ en die verbleef op het ogenblik van de controle 3 weken in de chalet en zou eveneens tot februari 2013 in deze chalet verblijven totdat de tewerkstelling bij _____ zou beëindigd zijn (zie kaft 1 verklaring stuk 195). De woning 0/2 werd bewoond door _____ (zie kaft 1 verklaring stuk 194) die verklaarde een 4-tal maanden in de chalet te hebben verbleven, maar hij verklaarde op regelmatige basis terug te keren naar zijn thuisland Polen (voor wisselende periodes: 4 maanden, 1 week ...). Deze bewoner verklaarde voordien een andere chalet te hebben bewoond.
 - Chalet _____ bestaat uit 3 woningen: woning _____ werd bewoond door _____ en haar echtgenoot die eveneens werkten bij _____ met tussenpauzes en sinds 1 maand in deze chalet verbleef (zie verklaring stuk 222). De woning _____ werd bewoond door _____ die gedurende 1 maand deze chalet bewoonde en voordien gedurende 1 jaar chalet _____. Zij verklaarde eveneens op regelmatige basis terug naar Polen te gaan. De woning _____ werd bewoond door _____ die sinds juli 2011 deze chalet bewoonde maar op regelmatige basis terug naar Polen ging. Ze was van eind juli tot november in Polen (zie verklaring stuk 218).

Het voorwerp van de feiten sub C. heeft betrekking op 4 chalets waar kamers ter beschikking werden gesteld aan werknemers die tewerkgesteld waren bij Poolse werkgevers:

- chalet nr. _____ (4 kamers): er werd slechts één bewoner gehoord, dhr. _____ (kamer _____) die deze kamer bewoonde sinds april 2012. Hij verklaarde eveneens dat 2 andere bewoners vanaf januari 2012 een kamer bewoonden en de andere bewoner vanaf maart 2012 (zie verklaring stuk 253).
- chalet nr. _____ (4 kamers): er werd slechts één bewoner gehoord, dhr. _____ (kamer _____) die deze kamer bewoonde sinds mei en de 3 andere bewoners zijn ongeveer op hetzelfde moment aangekomen (zie verklaring stuk 293).
- chalet nr. _____ (3 kamers): er werd slechts één bewoner gehoord, dhr. _____ (kamer _____) die deze kamer bewoonde sinds 1 jaar maar verklaarde dat hij verschillende keren gedurende dat jaar naar Polen terugging. Ook de medebewoners in deze chalet komen en gaan naargelang hun tewerkstelling (zie verklaring stuk 331).
- chalet nr. _____ (2 kamers): er werd slechts één bewoner gehoord, dhr. _____ (kamer _____) die verklaarde deze kamer te bewonen gedurende 1 maand (zie verklaring stuk 369).

Rekening houdend met deze verklaringen van de bewoners (van chalets en kamers in chalets) stelt het hof vast dat de verblijfsperiode van de bewoners in deze chalets niet altijd overeenstemt met de verblijfsperiode in de door de verbalisanten opgestelde lijst (kaft 1 stukken 65 tot 72). Meer bepaald wat betreft chalet nr. (feiten C.V tot en met C.VIII) werd vermeld dat de bewoners van deze kamers reeds 3 jaar in deze chalet verbleven, hetgeen niet overeenstemt met de verklaring van één van de bewoners. Er werden geen andere gegevens in het strafdossier gevoegd die aantonen dat deze chalet gedurende drie jaar op duurzame wijze bewoond werd.

Het is duidelijk aan de hand van de verklaringen van deze bewoners van de chalets/kamers dat zij komen en gaan naargelang hun tewerkstelling en op regelmatige basis naar hun land terugkeren voor een onbepaalde periode en zelfs niet weten of ze überhaupt nog terugkeren. Deze gegevens tonen niet aan dat het verblijf van deze buitenlandse arbeidskrachten structureel werd georganiseerd in het openluchtrecreatief domein. Deze buitenlandse arbeidskrachten verbleven door tussenkomst van hun werkgever tijdelijk in 4 van de 91 chalets hetgeen verwaarloosbaar is. Het verblijf van deze buitenlandse arbeiders beperkt zich tot enkele chalets en hun verblijf is bovendien tijdelijk zodat er geen sprake is van een permanente bewoning.

Wat betreft de chalet nr. (feit sub B.III) zijn de gegevens zeer summier. Deze chalet werd bewoond door dhr. die volgens zijn eigen verklaring aldaar 1,5 jaar in deze chalet verbleef. Zijn huur zou betaald worden door het OCMW. Alleszins is deze bewoner niet ingeschreven en is het niet verder onderzocht met welk doel hij in deze chalet verbleef en tot wanneer. In de door de verbalisanten opgestelde lijst werd met betrekking tot deze chalet vermeld “ongekende gegevens”. Gelet op deze zeer summier gegevens is het derhalve niet aangetoond dat er in deze chalet sprake is van een permanente bewoning.

De chalet (feit B.I) is het onthaalgebouw met appartement dat bewoond werd door dhr. met zijn familie, die weliswaar sinds 2000 als conciërge tewerkgesteld was bij de ; maar in deze chalet verbleef met zijn gezin pas vanaf 2011 en dit enkel van mei tot oktober (zie verklaring stuk 399). Gedurende de wintermaanden verbleven ze in het appartement in het hotel alwaar zij ook zijn ingeschreven. Gelet op deze gegevens is er evenmin sprake van een permanente bewoning in deze chalet.

Zoals de wooninspecteur zelf in conclusie op p. 18 stelt, dient de feitelijke toestand van elke terbeschikkingstelling van woning/kamer beoordeeld te worden aan de hand van de concrete gegevens in het strafdossier om te besluiten of de woning/kamer effectief en gewoonlijk werd bewoond. De verwijzing van de wooninspecteur op p. 14 van zijn conclusie

naar rechtspraak heeft weliswaar betrekking op de terbeschikkingstelling van een kamer/woning maar waar het permanent verblijf niet het voorwerp van discussie betrof en derhalve is deze rechtspraak hier niet relevant.

De verwijzing naar het arrest | | en de | | tegen de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente | | van deze kamer van het hof van beroep Antwerpen van 21 december 2016 betreft andermaal een andere situatie en is hier evenmin relevant.

Om redenen zoals hierboven uiteengezet heeft het hof aan de hand van de concrete gegevens van dit strafdossier besloten dat in dit geval er geen sprake is van een permanente bewoning.

Het is niet omdat een bewoner tijdelijk tewerkgesteld is in België, al dan niet met tussenpauzes tijdelijk verblijft in een chalet/kamer, dat er sprake is van een duurzaam verblijf in de zin van het Vlaams Woondecreet.

Uit het gegeven dat er voor seizoenarbeiders in tuin- en landbouw een aparte regeling werd getroffen die eveneens geïntegreerd is de Vlaamse Wooncode, kan niet zonder meer afgeleid worden dat het de wil van de decreetgever was om andere buitenlandse arbeidskrachten die tijdelijk in België verblijven en die geen seizoenarbeiders zijn eveneens te laten ressorteren onder de Vlaamse Wooncode.

Vermits het hof van oordeel is dat deze chalets/kamers weliswaar effectief maar niet op duurzame wijze werden bewoond, behoeft de argumentatie inzake het moreel element van de feiten sub B. en C. geen antwoord.

6.2.3. De strafmaat en de verbeurdverklaring

Beklaagde | | is afgevaardigd bestuurder van de | | .

De beklaagde - rechtspersoon | | werd opgericht op 12 januari 1976 en heeft als doel de uitbating van een hotel en een kampeerterrein.

De gronden zijn eigendom van de | | waarvan beklaagde | | eveneens afgevaardigd bestuurder is.

De feiten waarbij chalets werden opgericht en ter beschikking werden gesteld op die percelen kaderden in ieder geval in het maatschappelijk doel van | | . De ten laste gelegde feiten sub A. hebben aldus een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel van de | | en zij werden voor haar rekening gepleegd.

Er werd gekozen voor een bedrijfsvoering waarbij aan de naleving van de hierboven vermelde regelgeving in verband met de ruimtelijke ordening geen aandacht werd besteed.

Op de rechtspersoon rust bijgevolg een eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid.

Zoals uit het strafdossier blijkt werden de feiten door beklaagde | | wetens en willens gepleegd, zodat naar artikel 5 van het Strafwetboek de beklaagde | | ; onder wiens maatschappelijk doel de gewraakte handelingen intrinsiek vallen, mede dient schuldig verklaard.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van beklaagde | | en de rechtspersoonlijkheid van beklaagde | |
- hun blanco strafregister,
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van een eigengereid optreden en gebrek aan respect voor de ruimtelijke ordening enerzijds, en anderzijds de vaststelling dat inmiddels de toestand werd geregulariseerd,
- het verstrijken van de tijd sinds de feiten zonder dat er sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn.

Daarom wordt de beklaagde | | bestraft met een geldboete van 500 euro te vermeerderen met de opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van 60 dagen.

Nu de beklaagde vroeger nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, wordt de geldboete deels met uitstel verleend, zoals hierna bepaald, om hem in de toekomst verder te ontraden zich aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem ertoe aan te zetten de reglementering inzake ruimtelijke ordening te respecteren.

De beklaagde | | wordt bestraft met een geldboete van 1.000 euro te vermeerderen met de opdecimen.

Nu de beklaagde | vroeger nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een geldboete van meer dan 24.000 euro, wordt de bestraffing deels met uitstel verleend, zoals hierna bepaald, om haar in de toekomst verder te ontraden zich aan dergelijke feiten schuldig te maken en haar ertoe aan te zetten de reglementering inzake ruimtelijke ordening te respecteren.

De omvang van de opgelegde geldboeten en de termijn van het verleende uitstel zijn aangepast aan de ernst van de feiten. De duur van de vervangende gevangenisstraf is voor wat de beklaagde | betreft aangepast aan de omvang van de geldboete.

Deze geldboeten (deels met uitstel) moeten de beklaagden ertoe aanzetten meer respect te betonen voor de regelgeving inzake ruimtelijke ordening en hen er tevens toe aanzetten om eerst de nodige vergunningen te bekomen vooraleer te handelen.

Gezien beklaagden werden vrijgesproken voor de feiten sub B. en C. gaat het hof niet in op de schriftelijke vordering tot verbeurdverklaring van het Openbaar Ministerie.

6.3. De herstellvorderingen

6.3.1. De herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente |

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente | vorderde conform het besluit van 11 februari 2012 het herstel, na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, en deelde dit mede aan het Openbaar Ministerie bij brief van 5 juli 2013 (kaft 1 stuk 838). Het herstel hield in:

- de afbraak van alle vergunningsplichtige chalets
- de stopzetting van het strijdig gebruik van de chalets
- het verwijderen van de afgedankte voertuigen

en dit op straffe van een dwangsom.

De stedenbouwkundige inspecteur sloot zich aan bij deze vordering bij brief van 20 februari 2013 (kaft 1 stuk 831).

Bij schrijven d.d. 16 januari 2018 deelde de raadsman van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente | mede aan het Openbaar Ministerie dat het college van burgemeester en schepenen afstand deed van de herstellvordering.

Gezien de stedenbouwkundige inspecteur zich aansloot bij de toenmalige vordering van het college van burgemeester en schepenen, neemt het hof aan dat, gezien de stedenbouwkundige inspecteur zich niet manifesteerde op de zitting voor het hof toen de zaak ten gronde behandeld werd, hij zich andermaal aansloot bij deze gewijzigde vordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente I

De herstellvordering is derhalve zonder voorwerpen.

6.3.2. De herstellvordering van de wooninspecteur

Vermits beide beklagden werden vrijgesproken voor de feiten sub B. en C. is het hof niet bevoegd om kennis te nemen van de herstellvordering van de wooninspecteur.

7. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 186, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 210, 211, 212 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 5, 7, 7bis, 38, 40, 41bis, 50 van het Strafwetboek
- art. 2, 93.1°.a), 146.1° en 3°, 160, 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003, gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003 en gew. art. 36, 50, 53, 54, 55, 56, 61, 95, 110 en 111 van het decreet 27 maart 2009
- 4.2.1.1°.a), 6.1.1.lid 1.1°, 6.1.1.lid 1.3°, 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud)
- 4.2.1.1°.a), 6.2.1.lid 1.1°, 6.2.1.lid 1.7°, 6.3.1.56 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (nieuw)
- art. 296, 397 van het decreet van 25 april 2014
- 1 van de wet van 5 maart 1952

- 2 en 3 van de wet van 28 december 2011
- 59 en 60 van de programmawet van 25 december 2016
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 91 van het KB van 28 december 1950
- 1 en 8 en 18bis van de wet van 29 juni 1964
- 21 tot 26 van de wet van 17 april 1878

8. Beslissing

Het hof,

Na herneming van de behandeling van de zaak in haar geheel,

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen, zoals hierna bepaald, bij verstek ten aanzien van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente | : en op tegenspraak ten aanzien van de overige partijen;

Het tussenarrest d.d. 2 september 2015 verder uitwerkend;

Op strafrechtelijk gebied

Past de feiten sub A., B. en C. aan zoals hoger uiteengezet;

Verklaart de beklaagden niet schuldig aan de hen ten laste gelegde feiten sub B. en C. en spreekt hen hiervan vrij;

Verklaart de beklaagden schuldig aan de hen ten laste gelegde feiten sub A. zoals aangepast;

Veroordeelt de beklaagde voor het feit A. tot een geldboete van VIJFHONDERD EURO gebracht op DRIEDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van ZESTIG DAGEN, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden voor een gedeelte van TWEEHONDERDVIJFTIG EURO gebracht op DUIZEND VIJFHONDERD EURO door verhoging met 50 opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van DERTIG DAGEN, zodat een gedeelte van TWEEHONDERDVIJFTIG EURO gebracht op DUIZEND VIJFHONDERD EURO door

verhoging met 50 opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van DERTIG DAGEN effectief blijft;

Veroordeelt de beklaagde | : voor het feit A. tot een geldboete van DUIZEND EURO gebracht op ZESDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden voor een gedeelte van VIJFHONDERD EURO gebracht op DRIEDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen, zodat een gedeelte van VIJFHONDERD EURO gebracht op DRIEDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen effectief blijft;

Stelt vast dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 januari 2012 doch niet na 31 december 2016;

Verplicht elke beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op TWEEHONDERD EURO;

Legt aan elke veroordeelde een vergoeding op van EENENVIJFTIG EURO en TWINTIG CENT;

Met betrekking tot de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente | / stedenbouwkundige inspecteur

Verleent afstand van de herstellvordering en verklaart deze zonder voorwerp;

Met betrekking tot de herstellvordering van de wooninspecteur

Zegt voor recht dat het hof niet bevoegd is te oordelen over de herstellvordering van de wooninspecteur wegens vrijspraak voor de feiten sub B. en C.;

De kosten

Laat de kosten van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de helft van de kosten van de strafvordering in beide aanleggen en tot de kosten van de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 369,93 euro, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de thans nog weerhouden feiten;

Verwijst de wooninspecteur tot de kosten van zijn stelling in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 0,00 euro.

┌ PAGE 01-00001236343-0031-0032-01-01-4 ┐

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4 (voorheen kamer 12), samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

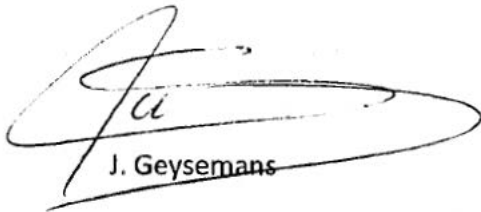
J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 26 september 2018

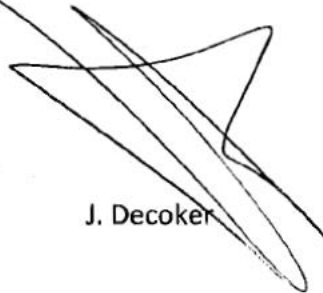
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

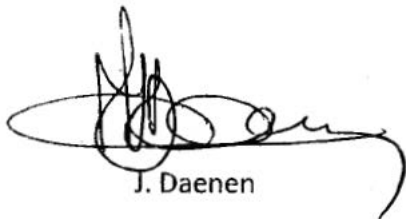
met bijstand van griffier J. Geysmans

J. Geysmans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen

